

la RADIOCLUBUL din CONSTANȚA

Există părerea, destul de răspândită nu numai printre cei neinițiați, că radioamatorismul este practicat la noi numai în câteva centre așa zise „cu tradiție”, ca de pildă București, Timișoara, Ploești, Craiova sau Orașul Stalin...

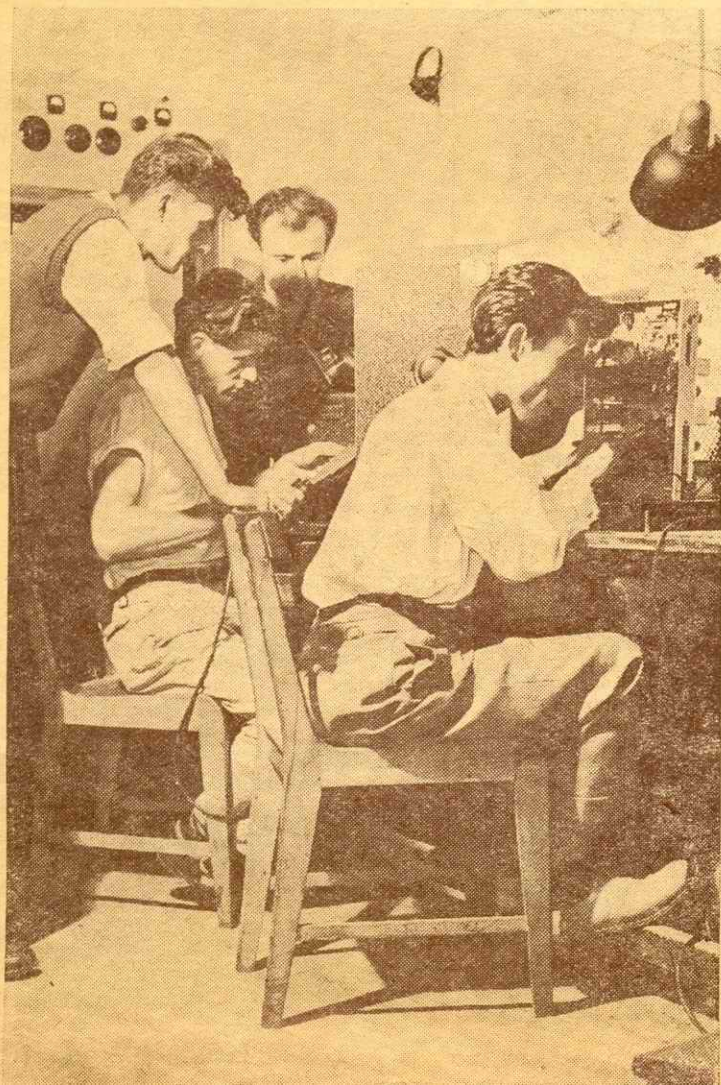
„Constanța? N-o să ai de văzut mare lucru pe acolo” m-au asigurat vreo cîțiva.

Mărturisesc că această idee preconcepută, cu care am pornit la drum, nu-mi dădea deloc imbold la lucru. În ultimă instanță hotărisem chiar să înlocuiesc proiectatul reportaj cu un material critic de tip „pamflet” cu titlul „pînă cînd va mai dăinui îndolența?”, sau ceva asemănător.

Este ușor de înțeles, dacă se ține seama de cele de mai sus, de ce radioclubul Constanța a însemnat pentru mine o plăcută surpriză.

Surpriza a început chiar din... perioada de acclimatizare, adică de la prima vizită făcută la radioclub, care este instalat într-o clădire spațioasă și are nu mai puțin de patru săli: sala de telegrafie, stația de emisie-recepție, laboratorul și biroul șefului radioclubului. Este, din acest punct de vedere, mai bine înzestrat decît multe dintre radiocluburile regionale „cu tradiție”.

1. În laborator se desfășoară o activitate intensă

Am văzut afișat pe perete un tabel cuprinzînd aproape 100 de nume. Sînt numele membrilor radioclubului, toți radioamatori cu indicativ.

„Acum un an nu erau nici 20” — mă informează tov. Lupu Damian, șeful radioclubului.

Cu ocazia acestei prime lăuri de contact am făcut cunoștință și cu tov. Romînu Ștefan, șeful secției de unde scurte, unul dintre cei mai „bătrîni” radioamatori din localitate (deși nu are decît vreo 30 de ani), care ne-a dat o serie de informații prețioase.

„În urmă cu cîțiva ani, spune el, am încercat zadarnic să inițiez împreună cu alți doi tovarăși un cerc de radiotelegrafie pentru tinerii din Constanța, dar fără succes. Abia după ce AVSAP a preluat conducerea și organizarea radioamatorismului am simțit, în sfîrșit, că avem o „mamă” care are grijă de noi. Datorită condițiilor create de către Comitetul Regional AVSAP numărul celor care se preocupă de radioamatorism crește mereu. Muncitori și tehnicieni din șantierele navale, elevi și funcționari, activează ca operatori ai stației de emisie, ca receptori sau constructori. Dacă în urmă cu un an printre membrii radioclubului nu se număra nici o femeie, azi avem în cadrul stației colective trei tovarășe, iar alte opt urmează cursurile de perfecționare Morse, și au ajuns să recepționeze 50—60 semne pe minut.

Diplomele primite pînă acum de stația noastră colectivă YO4KCA și anume, S6S (lucrat toate continentele), WAC și ZMT, reprezintă și ele răsplată pentru activitatea neobosită a operatorilor stației. Așteptăm să ne sosească, în curînd, alte patru diplome pentru care am îndeplinit condițiile”.

Tovarășul Romînu, cu volubilitatea ce-l caracterizează, ne-a mai dat și alte informații interesante, pe care am avut ocazia să le verificăm pe „teren” cîteva ore mai tîrziu.

O după amiază de caniculă. Pe străzi se văd puțini trecători, în special dintre cei îmbrăcați mai... sumar, ceea ce denotă că vin ori se duc la „plaja modernă”. Și totuși la radioclub domnește o activitate intensă. În sala de telegrafie, un grup de tineri recepționează în colectiv, în laborator este o adevărată aglomerație; alți cîțiva membri repartizează QSL-urile sosite.

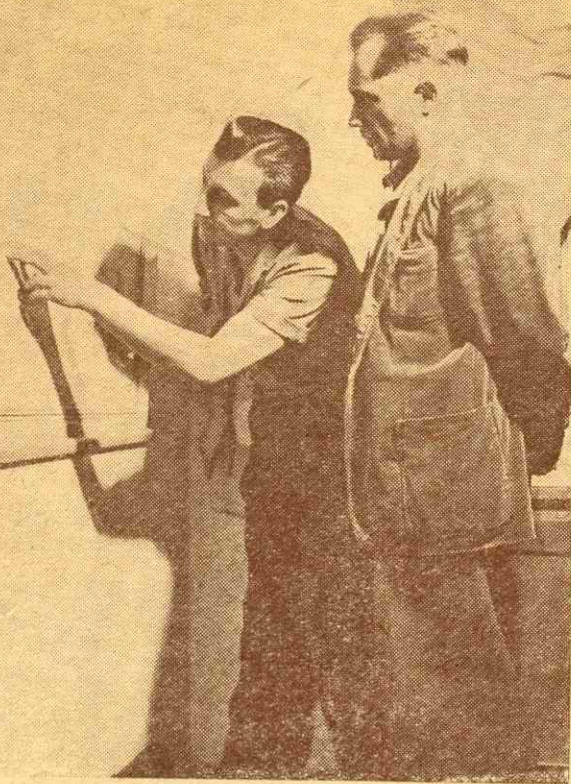
Profit de ocazie pentru a cunoaște pe unii dintre aceștia.

...Iată un tînr cu o figură de poet; înalt, uscățiv, puțin adus de spate; este Dragomir Gheorghe, tehnician la atelierele M.T.T. Își petrece tot timpul liber meșterînd la un emițător de construcție proprie. „Imi mai lipsesc cîteva piese, ne spune el, dar sper să le procur și să termin aparatul în curînd”.

— Ce te-a făcut să devii radioamator?

— Este greu de găsit un motiv; radioamatorismul este ca un microb; e suficient să vii în contact cu el și gata... te-ai contaminat. Pot să vă spun însă altceva, un lucru pe care vă rog să-l scrieți. Deși sînt tehnician de mult timp, niciodată n-aș fi acumulat cunoștințele radiotehnice, pe care le am în prezent, dacă nu aș fi devenit radioamator. Radioamatorismul a contribuit mult la ridicarea nivelului meu profesional.

...Am cunoscut apoi doi elevi. La început aveam impresia că au venit la radioclub pentru a cere vreo

2. „Aici este FB8 -- insula Noul Amsterdam“, îl lămurește tov. Romînu pe președintele Comitetului Regional

informație. M-am înșelat. Sint „vechi“ radioamatori și buni cunoscători ai problemelor de tehnică și trafic radioamatoricesc.

Mai întâi să vi-i recomand: Olimpiu Dumitriu (YO4-1137) și Viorel Teodorescu (YO4-1205), ambii din clasa zecea. Pe scurt, povestea lor este următoarea: În aprilie 1956 s-au prezentat la radioclub exprimându-și dorința să învețe telegrafia. Li s-a răspuns că abia în noiembrie încep cursurile. Fără să se descurajeze au cerut permisiunea să asiste la antrenamentul radiotelegrafiștilor avansați. Li s-a admis. Pînă în noiembrie au ajuns să transmită și să recepționeze cu o viteză de peste 90 semne pe minut și erau și radioamatori confirmați. Acum au depus actele pentru a obține autorizația de emițător.

Despre Viorel am aflat și o mică întâmplare cam... neplăcută. În noaptea de 5 mai, fiind Concursul Internațional în cinstea Zilei Radiofoniei, a considerat că trebuie să fie și el prezent la stație. Ca urmare a plecat de acasă fără voie (mai precis sărind pe fereastră pentru a nu fi simțit) și s-a întors abia dimineața. Bineînțeles de aici a ieșit o mică anchetă din partea respectivului tată (care totuși îl simțise cînd a plecat) dar pînă la urmă lucrurile s-au aranjat cum e mai bine.

În ce-l privește pe Olimpiu, el are o pasiune deosebită pentru antene. Tovarășii de la radioclub l-au poreclit „Olimpiu-antena“. Mi-a explicat și mie cum a calculat antena vîjtorului său emițător („o combinație de windom cu longwire“ mă lămurește el).

Apoi cei doi băieți mi-au arătat cîteva din QSL-urile lor: ZL1ARM (Noua Zeelandă recepționată cu un O-V-1), KC4USN (Polul Sud), PX1FC (Andora), RAEM (celebrul explorator polar sovietic Ernest Krenkel) și multe altele.

...Tovarășul Mocanu Constantin nu e constănțean, e din Tulcea. Era supărat. „Sint zeci de oameni în Tulcea care doresc să practice radioamatorismul, dar pînă acum nu avem încă autorizație de emisie pen-

tru stația colectivă și nici aprobarea de a constitui o filială a radioclubului. Nu știu de ce durează atîta. Pe urmă e și problema materialelor; la magazinele Ferometal din oraș refuză să ne vîndă piesele necesare construcțiilor; cîcă le cumpărăm pentru speculă; de unde să știe vînzătorii ce nevoi au radioamatorii? Ar trebui să scrieți despre asta în revistă, ne sugerează tovarășul Mocanu. (Profităm de ocazie pentru a semna organelor în drept că situația aceasta este valabilă și pentru alte localități, nu numai pentru Tulcea).

...Pentru a fi obiectivi ar trebui să vorbim aici și despre alți pasionați ai sportului cu undele electromagnetice, care preferă să-și petreacă orele libere în fața aparatelor de unde scurte, decît să se „bronzeze“ la soare pe malul mării. Ar trebui să pomenim despre Borteanu Constantin (nemulțumit că revista nu publică mai multe emițătoare), de Hogeia Ion și Platon Axente (ambii „maritimi mobili“, primul pe „Transilvania“ și al doilea pe „Dimitrov“), de Constantin Radu, Kahane Leopold, Crainicov Constantin, Taran Mioara și Florescu Olimpia (cei mai buni radiotelegrafiști din regiune) și despre mulți alții.

Totuși asupra unuia trebuie să mă opresc ceva mai mult. Vă amintiți că la începutul acestor rînduri am afirmat că radioclubul din Constanța a însemnat pentru mine o surpriză plăcută. Am aflat și care este secretul succeselor obținute de acest radioclub: este sprijinul pe care îl primește din partea Comitetului Regional AVSAP, și în primul rînd din partea tov. Minișan, președintele Comitetului, care pune mult suflet pentru a stimula dezvoltarea radioamatorismului în Constanța. Nu trece zi să nu se intereseze ce DX-uri au mai realizat, cum stau cu construcțiile, dacă numărul membrilor a sporit și ce nevoi mai are radioclubul.

Iată de ce sintem convinși că în curînd Constanța va lăsa în urmă centre „cu tradiție“ în radioamatorism.

3. Fiecare Q.S.L. primit este un prilej de bucurie

